

EL TOQUILLA

del TORRATJA

EL QUE MAI NO MANCA A LA DIADA

Faig com molts; mentre hi hagi ases aniré a cavall!

**Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)**

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfure, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

HERNIATS

Recordeu-vos sempre que els únics aparells que guanyaran radicalment les vostres hèrnies són els de la Casa Torrent, construïts científicament per a cada hèrnia, edat i sexe. Sense traves ni elàstics incòmodes de cap mena, no molesten ni fan embalum, s'amotllen al cos com un guant a la mà, transformen ràpidament tots els herniats en éssers perfectes i robustos, plens de vida i salut, com ho eren abans d'estar herniats. Si voleu, doncs, acabar per a sempre amb les vostres trencadures, no heveu de comprar mai braguers ni venatges de cap mena, sense abans haver-nos visitat.

Consultes gratuïtes: CASA TORRENT, Unió, 13 - Barcelona

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

GASSÓ llença un nou lot de llibres per a bibliòfils i intel·lectuals

26 volums selectes que valen quatre, cinc i set ptes. cada un, per 9'90 ptes.

Detalle de títulos y autores: Cervantes, «La Gitanilla»; Dr. L. Gámbara, «La Filosofía de A. Schopenhauer»; *id.*, «Manual de Filosofía»; *id.*, «Filosofía del derecho»; *id.*, «Psicología positiva»; *id.*, «El Derecho Penal»; *id.*, «El Hombre y la Teoría en la evolución»; *id.*, «Los deficientes»; *id.*, «Higiene elemental»; *id.*, «La familia y su evolución histórica»; *id.*, «Las doctrinas del derecho natural»; *id.*, «Doctrinas positivistas»; *id.*, «Historia de la doctrina natural»; Rodrigo Soriano, «La Revolución Española»; Edmundo González Blanco, «Ideario de Cánovas»; Leónidas Andreyev, «Hijo del Hombre»; Poincaré, «Sabios y escritores»; Alfonso Martínez Carrasco, «El sofisma crucificado»; *id.*, «Opiniones al fascismo»; F. Mayol de Senillosa, «Trisulco ensueño»; Dr. Martín De Lucenay, «Temas sexuales»; J. G. Ruiz, «Para ser su propio médico»; Diego Ruiz, «Missatge a Macià»; El Duende de la Colegiata, «La conquistadora de América»; V. de Saussay, «Las víctimas de la morfina»; Mayol, «Satánica Cola».

Envíem aquest lot que pesa quatre kilos contra reemborsament; carreguem 1'25 pessetes per despeses

DEMANI AQUEST ÚNIC LOT A LA GRAN LLIBRERIA

GASSÓ - Fivaller, 42 - Telèfon 25026

L'única llibreria que ven tots els llibres, inclús els d'última publicació a preus més baixos que els marcats a la coberta. Tots els llibres amb descomptes del 10 al 90 per cent del seu preu,

Preguem de consignar el nom d'aquest setmanari en fer la comanda.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

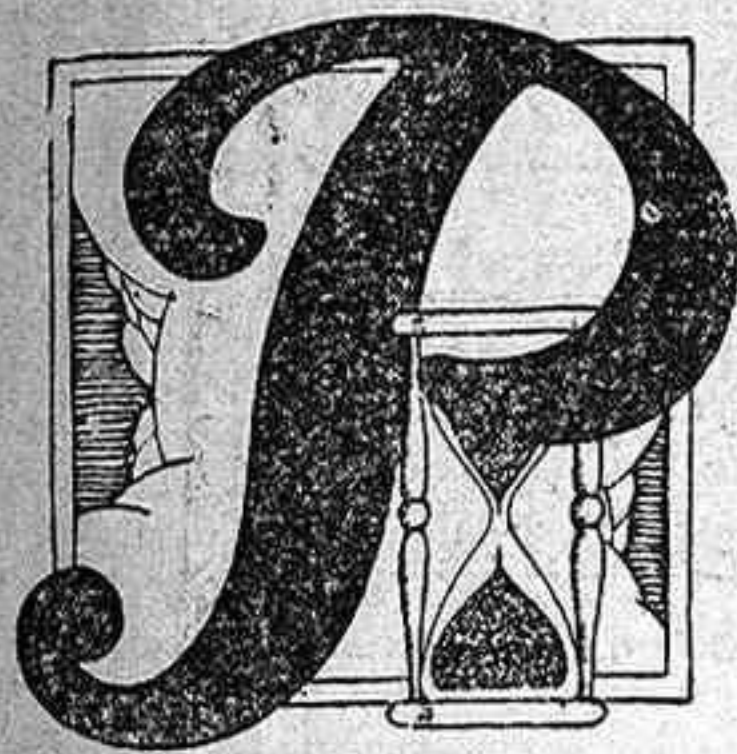
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

REFLEXIONS

ER què serveix la silenciació d'un fet? Per evitar-ne el comentari públic?

Aquesta és l'única raó que ens podem donar.

Els ciutadans coneixen el que passa a la ciutat. Fet ocorregut, fet conegut immediatament. El comentari privat es fa incisiu, s'eixampla, s'infla, pren més

vol que el comentari públic.

Però hi ha qui en té prou amb què la linotip no deixi constància de l'esdeveniment que li és contrari, i no importa llençar la cara; n'hi ha prou amb trencar el mirall. Si els diaris no diuen que ha pedregat, no haurà caigut la pedregada que tots haurem presenciada.

* * *

D'un polític, del qual tothom sap la història i l'ascensió, ve el seu diari i en diu: «Hombre popular, dechado de honradez, obrero elevado a categoría por sus merecimientos, inteligencia despierta, militante siempre dispuesto al sacrificio.» (Aquest sacrifici és tenir una màxima representació, i ocupar un lloc on un, que hi ha estat tres mesos, s'hi pot haver fet trenta mil duros.) El ditirambe de la ploma a sou, segueix més inflat que les galtes del noi del segell «Pro Infància».

Per a qui s'escriu tot això? Per al públic? No! Per al mateix interessat. Equival al «Senyor Galant que té la cara com un diamant» dels captaires de la Santa Creu. Després de semblants elogis gairebé sempre s'allarga la mà.

* * *

Aquests dies els diaris francesos de dreta fan una forta campanya contra André Gide. El gran escriptor milita en ferm a les files del partit comunista.

També aquests dies els diaris alemanys —i en aquest cas no haurem de dir de dretes—, les han empreses contra Tomàs Mann, amb motiu del seu darrer llibre.

Un redactoret qualsevol dels diaris dretistes —ja alemanys, ja francesos—, és l'encarregat de negar el pa i l'aigua als escriptors d'ambdues classes de periòdics.

I, com si fos article de fe, els llegidors d'aquests diaris s'hauran de creure que André Gide ja no té talent, i que Tomàs Mann és un home sense consistència.

I el bo és que s'ho creuran! Les paraules de N. N. N., (el senyor ningú), eliminaran de les llistes dels vius dos escriptors de forta intel·ligència. I André Gide, per les dretes franceses serà un infeliç, i Tomàs

Mann, per les dretes alemanyes no valdrà deu cèntims.

Meravelles de la política! Fins a això arriben! La paraula d'un senyor ningú, té més valor que un grapat d'obres plenes de talent de dos escriptors il·lustres.

* * *

Patriotisme?

Tots els partits treballen pel bé nacional. Però tre- Per què vénen les baralles? Escolteu: «Gil Robles ballen des d'una especial situació de partit.

pide una mayor responsabilidad de gobierno y los gajes a que tiene derecho por esa responsabilidad.» Són paraules dites amb tots els peus i des de l'altura.

Es governa per patriotisme o es governa pels «gajes» del governar?

Diguem-ho clar: pels «gajes». Els partits —uns més que altres—, volen «intervenir» pel que raja. Naturalment que descomptem els qui «treballen» i els qui senten el pes del deure». Però els més... cerquen el viure fàcil amb el mínim esforç.

I escolteu aquests més. Són els qui més parlen de la Pàtria. «La Pàtria! Salvem la Pàtria! El bé del poble!»

Patriotisme!!

* * *

L'escriptor i la política.

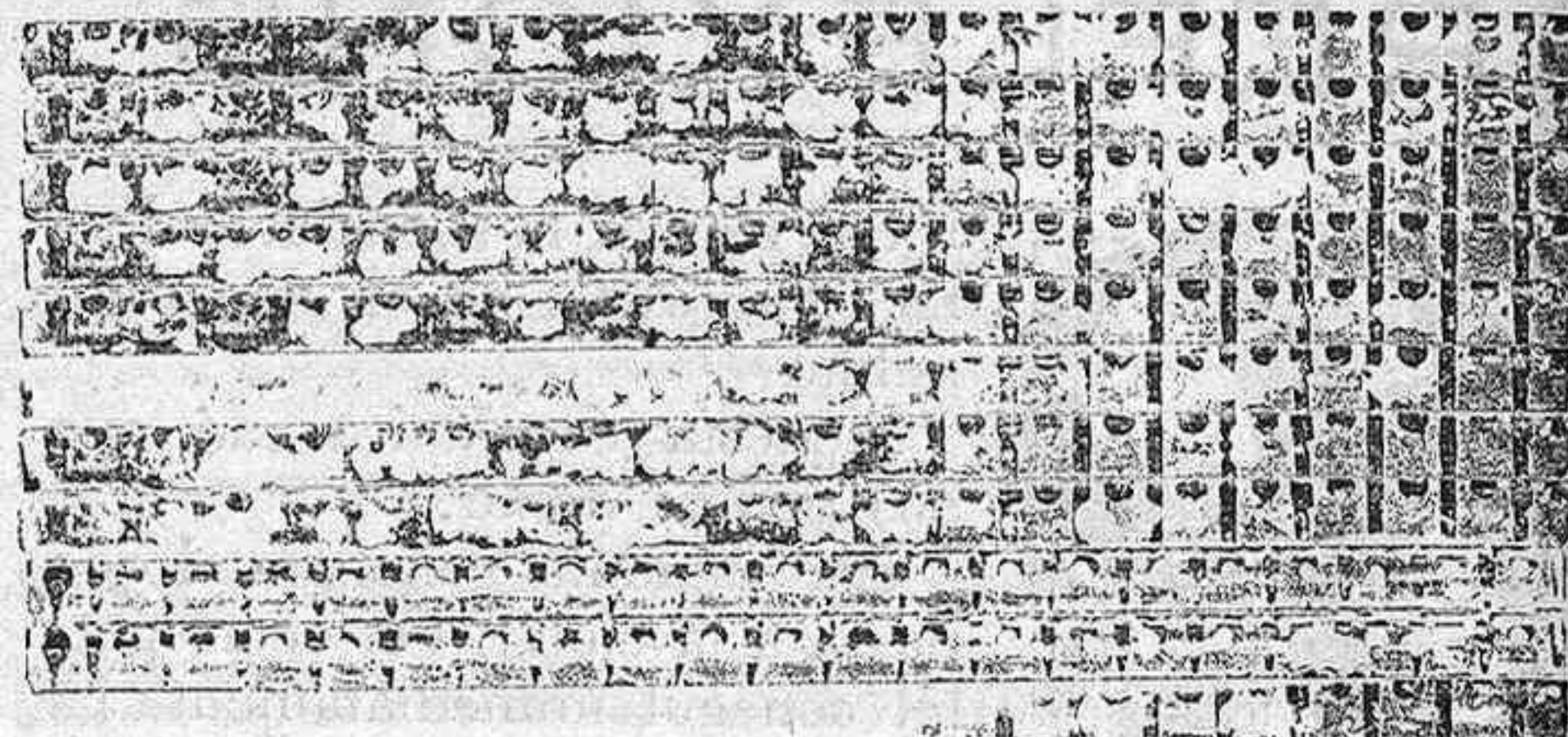
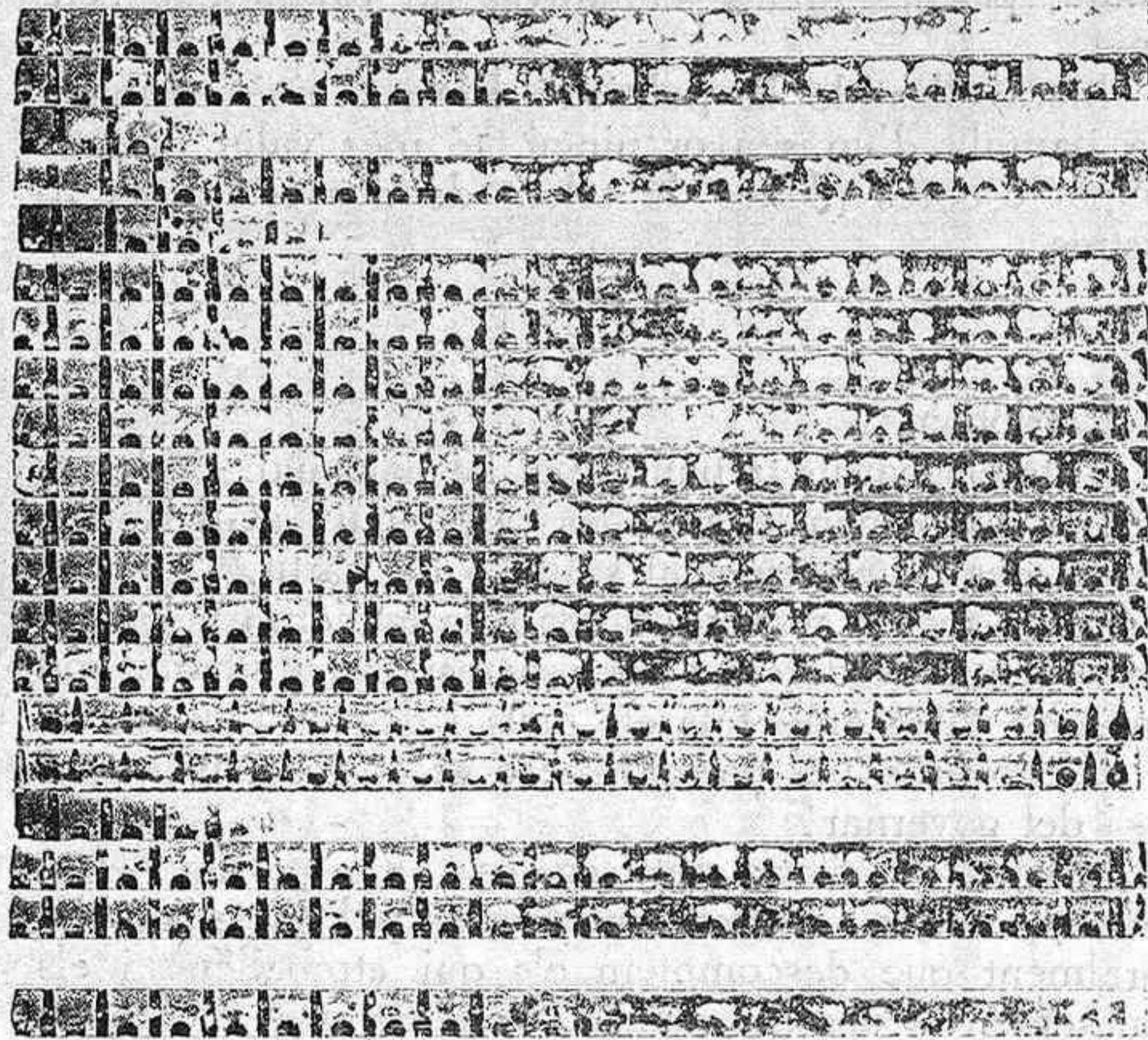
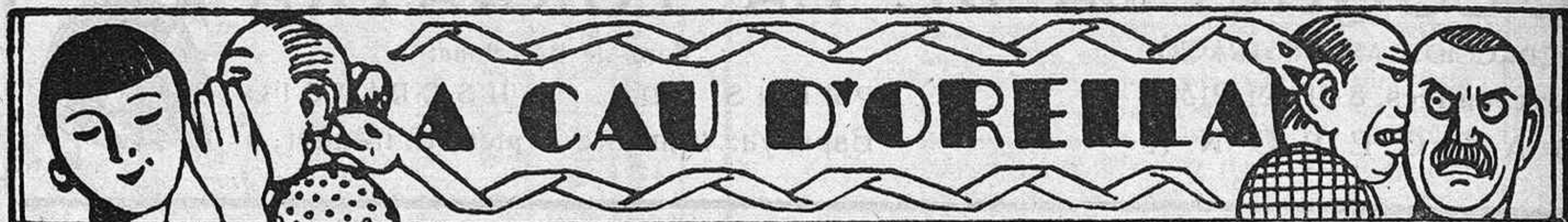
A Julien Benda, li han retret que signés un manifest polític d'esquerres.

Julien Benda ha sostingut sempre la teoria que l'escriptor ha de treballar pel que és etern, mentre que el polític treballa pel transitori.

Consti que no compartim d'un tot els punts de vista de Julien Benda respecte la posició de l'escriptor davant la política. Però les raons que dóna aquest intel·ligent autor francès per haver signat un manifest polític esquerrà ens sembla que mereixen una divulgació.

Segons ell, en signar el manifest que ha signat, defensava una *mística* (no espantar-se pel mot), no una posició temporal. I per defensar una *mística* comptava entre els signants d'una allocució esquerrana. La *mística* esquerrana, segons Benda, és diferent de la *mística* de dreta: l'una defensa la justícia i la veritat, i per tant és bella: *mística* d'esquerra. L'altra honora la força, subordina la veritat a l'interès social i té un respecte per a la justícia «fatal». És tracta d'una *mística* absurda: la de dretes.

I conclou Benda: «Accepto que l'esquerra honora la justícia i la veritat i no les *practica*. Però també constato que les dretes ni les *practiquen* ni les honoren. Per tant, si la posició d'esquerra és lletja com a política, com a *mística* és bella i recomanable. La qual cosa no esdevé en política de dreta: aquesta és absurda, lletja i blasmable en un i altre sentit.

«Faci el favor de no llepar-se els dits»

Vaguem per la casa de l'Ardiaca. Ens trobem a la sala Massana en el precís moment en què els nois d'un col·legi de la ciutat la visiten acompanyats pel senyor Campmany.

I escoltem l'explicació que aquest senyor fa als nois del col·legi:

—El senyor Massana, que ha llegat a Barcelona una important documentació sobre el vestit, fou un xicot que vingué de Berga sense un clau i que amb el seu enginy arribà a fer milions.

Ja milionari, s'apassionà pels llibres de documentació de la vestimenta, i no va plànyer diner per aconseguir-se una bona col·lecció: col·lecció que veieu ací i que ell, en vida, tingué sempre oberta per a tothom a sui plagués consultar-la.

L'únic que no podia sofrir és que el qui agafava un llibre es llepés el dit per tombar el full.

Un dia es presentà a casa d'en Massana el fill d'un bon dibuixant, molt especialitzat en coses de vestits. El fill és també dibuixant. Portava el fill del dibuixant una tarja de presentació i demanava llibres per a documentar-se.

El senyor Massana llegí la tarja, anà a l'armari on hi havia els llibres demanats, els va treure, però abans de lliurar-los al sol·licitant li va fer aquest prec:

—Senyor L.: Li agrairé molt que per tombar els fulls faci el favor de no llepar-se els dits com feia el seu distingit senyor pare!

En Polo fa la competència al senyor Pic

En Polo és un altre prohóm radical, no tan conegut com el senyor Pic, però amb mereixements que gairebé estalonen els mereixements del nostre actual Batlle.

Allò que no té en Polo, és tanta popularitat. Però tot vindrà: «A cada cuerpo le llega su San Martín», com ha retret molt oportunament el gran caricaturista Apa.

Es parla que en Polo anirà a la Comissió Gestora del nostre Ajuntament. I ell ja es prepara. Molt sovint el veureu pess passadissos de la Casa Gran.

Fa un parell de dies que Polo es va apropar a un grup de radicals en el precís moment que algú del grup, no sabem per quins sets sous, retreia «Aspàsia». Volem suposar que no es tractava de la sàvia grega sinó d'alguna mecanògrafa municipal.

En Polo sent el nom i intervé ràpid a la conversa.

—També m'hi vuc subscriure. Car la necessitaré.

Admiració general! «Si subscriurà, senyor Polo?»

«La necessita, senyor Polo?»—pregunten els de la tertúlia

—Naturalment —replica aquest—. ¿No parlaven de l'Enciclopèdia Aspàsia?

Estirabot imbècil que sembla d'en Muñoz Seca, veritat? Doncs no hi és. És d'en Polo, i cençat sense faceciejar.

Un problema de la rifa de Nadal

A Castelló de la Plana va caure part de la grossa de Nadal.

I aquesta part de la grossa ha portat un problema jurídic, (que s'haurà de resoldre en plet), als tres germans amos d'una farmàcia.

La nit abans del dia de tirar boles a Madrid, es va presentar a la farmàcia, de Castelló, un client demanant uns específics. No tenia diners i pregava que li acceptessin, en pagament de la compra, una participació de tres duros que tenia a la rifa de Nadal. El germà que despatxava de nit a la farmàcia va acceptar-ho, va posar el diner el calaix,—diner de la seva butxaca—, i es va quedar la participació. En sortir de la botiga, va dir al vigilant que si treia amb aquell

número li regalaria el que es pogués treure amb una pesseta.

Cau la grossa a Castelló, el farmacèutic guanya. I aleshores ve el tràngol. Els altres dos germans,—copropietaris de la botiga—, reclamen la seva part en el número premiat. La participació havia estat donada per pagament d'una compra feta a la farmàcia comú, per tant, el bitllet de la rifa s'havia de comptar com a entrada al calaix. El germà nega: ell acceptà la transacció a risc propi i com cosa personal: era ell el qui provava sort i això no es fa en comú.

Qui guanyarà el plet de la rifa caiguda a Castelló? El germà que acceptà el número? Els altres dos que reclamen?

Nosalres opinem que ni l'un ni els altres. Aquests tres duros premiats en la rifa de Nadal se'ls menjarán els de la Cúria. I que això serveixi de consol al pobre que s'hagué de despendre de la sort per a poder comprar unes tristes medecines.

Sant Pancràs gloriós:

Sant Pancràs és un sant molt venerat i que multiplica els miracles.

Qui no sap que l'altar que té Sant Pancràs a l'Església de Sant Josep Oriol del carrer de la Dipuació fou costejat pel senyor Pic i Pon.

Són molts els barcelonins que tenen tractes i contractes amb Sant Pancràs. Adhuc gent que no creu ni amb cel ni infern pregonen una devoció per aquest sant, tan ficat en les coses dels homes.

La Carbajal li encarrega l'èxit de les revistes i Sant Pancràs fa triomfar: «Las de los ojos en blanco».

Pic i Pon segurament li encarregà la vara de la ciutat, i a les seves mans la té.

En March li recomana els seus negocis i els negocis d'en March es van posant a to altra vegada.

Sant Pancràs dona feina als humils i dona regidories i alcaldies als polítics. Sant Pancràs fa trobar promès a les noies que el necessiten i ajuda a fer carrera als qui, sense crosses, no la podrien fer.

Per la nostra part,—també, sense creure ni en el cel ni l'infern—, sentim una debilitat per aquests sants, o el que sigui, que porten els desigs dels homes vers a un desconegut i que els sostè, i que els esperona.

Sentim molt que en els companys de Sant Josep Oriol no hi hagi cap maó costejat per nosaltres: uns maons que es cotitzaven a duro i que eren auguri de bona sort i de retorn material duplicat per als caritatius donants.

Ja ha començat a xiular el vent

Enguany s'han sentit xiulets abans del març: el vent ha començat a xiular d'hora.

A Barcelona se sent molt quan el ven xiula. Sobretot si us trobeu en alguna plaça.

A la Plaça de la Universitat, a la Plaça de Catalunya, a la Plaça d'Espanya, els xiulets tenen una gran percussió, arriben fins a qui no els sent.

En anys de temperatures anormals són anys de sorpreses. Us fa calor a l'hivern; el vent de març xiula al gener; no plou i hi ha gent que neda amb aigua abundosa; moren ciutadans de fred pels carrer i es

fan desaparèixer els gerses de llana. Déu ens lliuri d'anys de temperatures anormals car tot ho desguiterren i tot ho llencen cap a la anormalitat.

I menys mal quan els fenúmens es poden constatar. Els pitjors no són els passats sinó els que ens esperen.

Si el vent de març xiula al gener quins xiulets sentirem en març que és l'època autèntica de les ventoses xiuladeres?

La caritat per ràdio

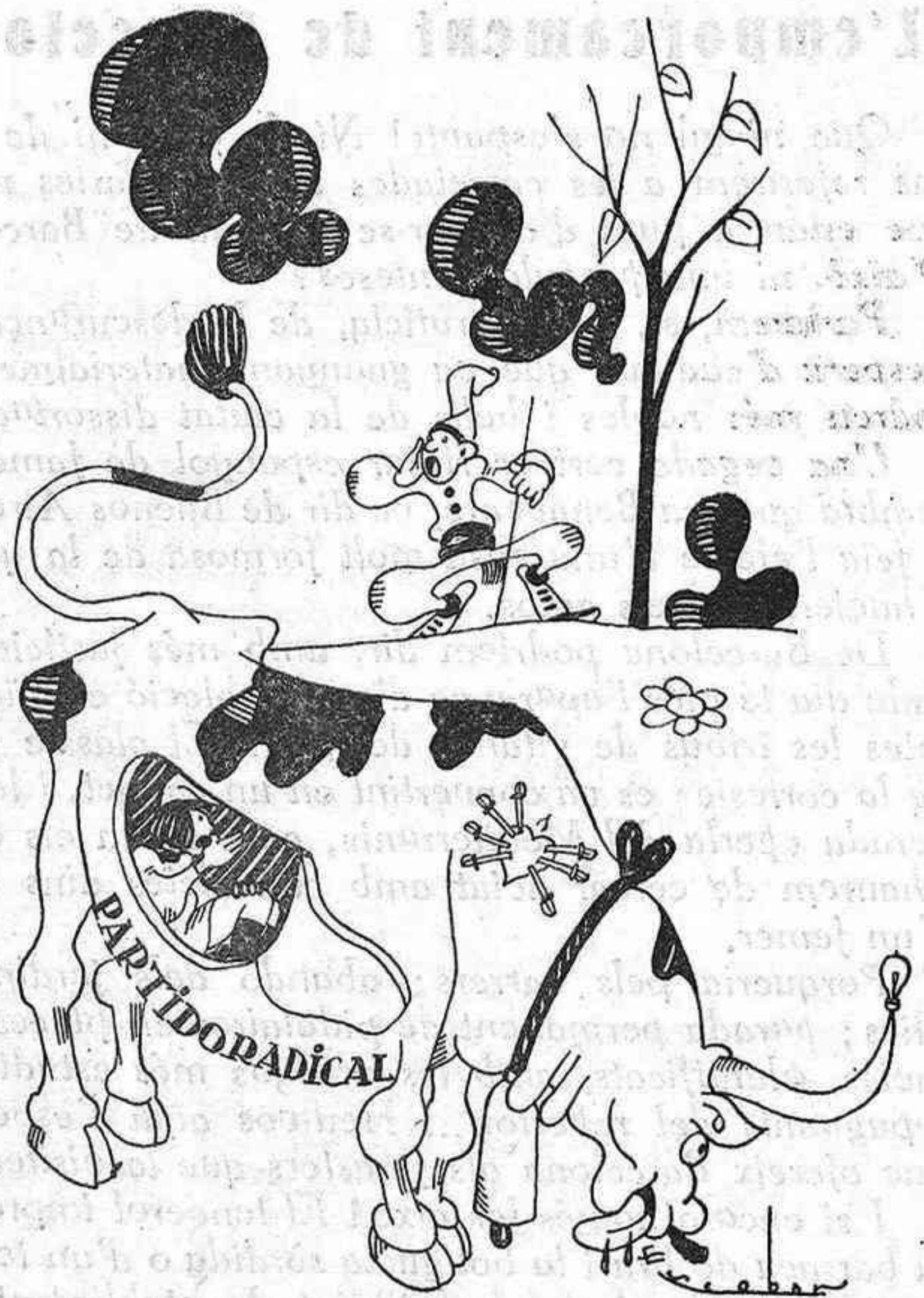
El passat diumenge les dames caritatipes d'«Acción Popular» donaven flassades i altres objectes al Novetats. Feien caritat i predicaven.

—«Veni amb nosaltres, electors. Representem el millor de cada casa».

L'equivalent de la campana dels fariseus, quan feien almoïna, era la divulgadora «Ràdio Barcelona», aquesta emisora tan sensible als canvis del temps.

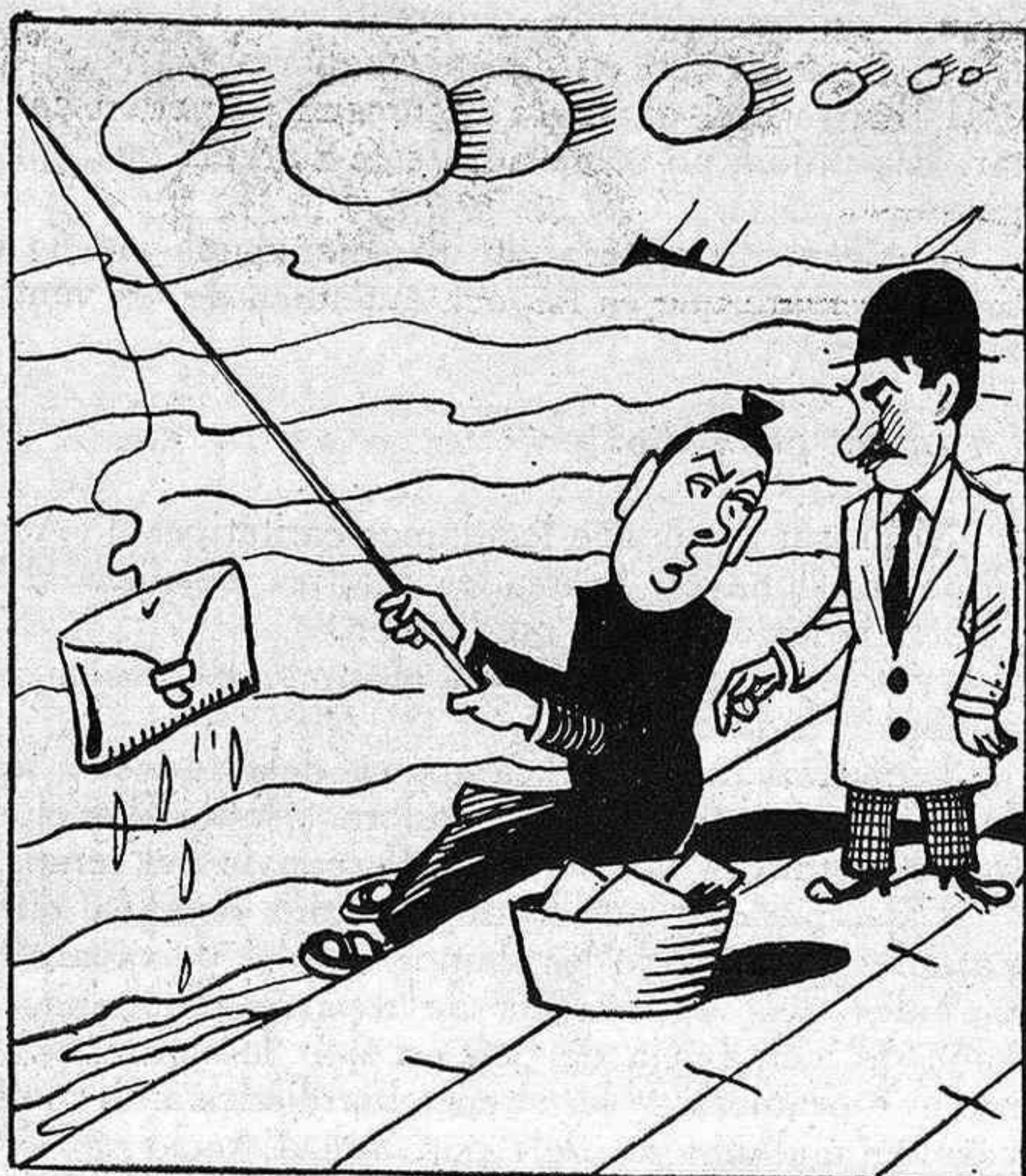
Llàstima que així com la ràdio deixava oïr les paraules meloses de les dames, també deixava oïr les paraules dels encarregats de repartir l'almoïna, baixada del cel. I feia de bon escoltar les paraules d'arrop i de promesa de les sirenes barrejades amb mots de carreter malhumorat dels populars d'Acció: «No empujen, no sean brutos! Qué gente tan salvaje. Uf, qué asco!»

Un autèntic resum: elles predicant i regalant alguna flassadeta (període d'atracció). Ells trobant-los «brutos» i «salvajes» i traient-se'ls del damunt (període de presa de possessió de càrrecs).

—Catalunya, on ets?

—A la panxa del bou on no hi neva ni li plou.

A rio revuelto, o todo lo puede D. Gil.

—Es pesca molt?

—Amb aquesta van quatre!

GLOSSARI

L'emporcament de Barcelona

Que ningú no s'espanti! Ni de prop ni de lluny ens referirem a les carretades d'escombraries morals que estan a punt d'abocar-se damunt de Barcelona. D'això, ni una paraula. Entesos?

Parlarem, sí, de la brutícia, de la descurança i de l'esperit d'«aduar» que va guanyant materialment els indrets més nobles i bells de la ciutat dissortada.

Una vegada cert escriptor espanyol de fama, ens sembla que era Benavente, va dir de Buenos Aires que li feia l'efecte d'una casa molt formosa de la qual se n'havien anat els amos.

De Barcelona podríem dir, amb més justícia, que cada dia té més l'aparença d'una població envaïda per totes les tribus de gitanos del món. El clàssic «arxiu de la cortesia» es va convertint en un canyet, i la ponderada «perla del Mediterrani», com diuen els cursis, l'haurèm de cercar aviat amb candeletes dins el tou d'un femer.

Porqueria pels carrers; abandó dels jardins públics; parada permanent de pidolaires en places i voravies, plantificats, amb les actituds més estudiades i repugnants del repertori... Heu-vos aquí l'espectacle que ofereix Barcelona als forasters que la visiten.

I si encara només fos això! El tenderol improvisat, la barraca de fira i la botigueta sordida o d'un to llampanant de mal gust, van substituint els establiments adequats a una gran capital, ocupen la via pública, s' aixequen al costat dels monuments més bells i venerables, com aquestes herbotes parasitàries que neixen en les ruïnes i en els edificis abandonats.

A la plaça de la Igualtat, o si voleu, de Sant Agus-

tí, el monument a Iscle Soler és una vergonya. La so-calada mostra les seves arrels; la reixa de ferro que hauria de protegir-los està trencada; la rapacitat dels pispaires ha fet desaparèixer els ornaments; el bust de l'il·lustre actor és esquitxat amb grapats fang. Per a acabar-ho d'adobar, el monument ha estat tapat per una barraca de munició on es fa propaganda d'un article alimentós.

A la plaça de Catalunya, hom ha permès que s'hi instal·lés una altra parada per l'estil, i no seria estrany que tornés a ressuscitar aquell vell acord d'un Ajuntament lerrouxista de posar en plena Rambla un quiosc per a la venda d'arengades amb casaca i bunyols de bacallà.

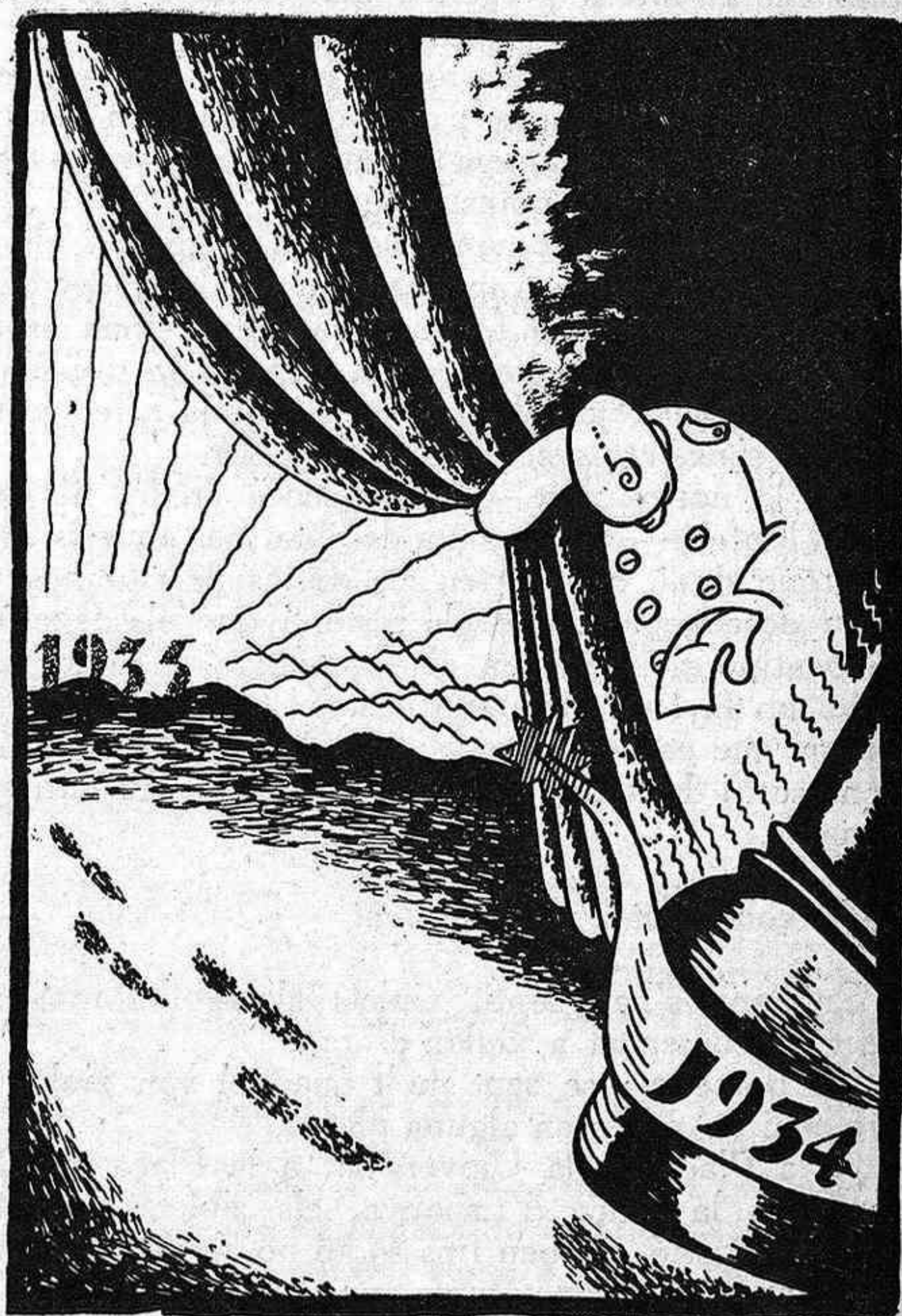
Al costat de l'església del Pi, podem admirar un barracot on es despatxen «xurros», bunyols i altres esquisideses de perol, parada que va fent la viu-viu al redós de tots els monuments de la ciutat.

Els particulars segueixen, naturalment, l'exemple. Si els esmentéssim tots, aquest glossari semblaria la llista de la bugadera d'una casa de dispeses. Direm el més recent: el del benemèrit (?) propietari d'una casa del carrer del Cardenal Cassanyes que ha fet desaparèixer el bell esgrafiat de la façana amb una emblanquinada de calç de pintar cuines i patis de caserna.

Tot plegat ben amanit amb una pudoreta de sopa conventual i de sobres de ranxo que és una delícia.

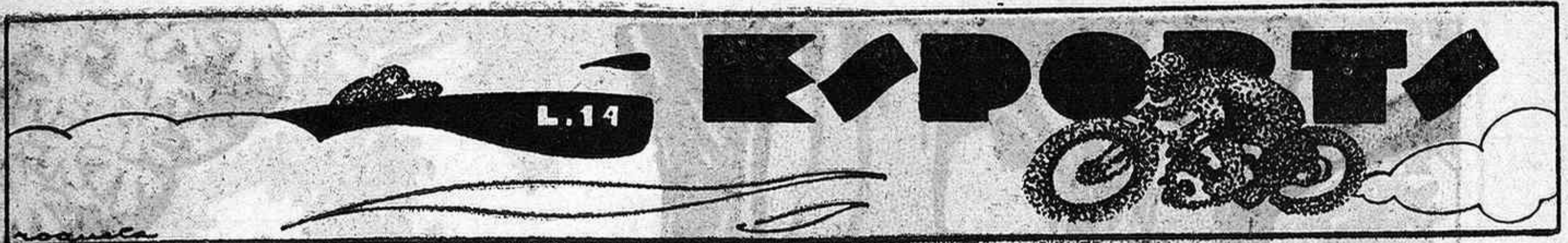
¿A qui ens queixarem, si tenim la sospita que tot just som al començament?

PANICAL

ALATZIRA

Per quins camins tan peijats s'ha d'anar a Roma!

Cronòmetre

EL TORNEIG INTERNACIONAL DE JUNY I LA MUTUAL ESPORTIVA

La Federació Catalana d'acord amb l'Espanyol, més que amb el Barcelona, vol jugar pel mes de juny aprofitant les verbenes de Sant Joan i Sant Pere un torneig internacional a quatre dates amb sis participants de gran categoria.

Aquest projecte que ja fou esboçat l'any passat, i en el qual havia d'interpenir Pere Conde el directiu del C. D. Espanyol, és difícil de portar a terme pels molts inconvenients que a l'hora d'organitzar-lo surten al pas.

El projecte és magnífic, i podria ésser un èxit si els clubs que prendren part a la prova són clubs de vàlua internacional. Omplir l'estadi quatre vegades en una setmana, quan no s'omple a voltes amb un sol partit a l'any, fóra un miracle, i per aquest miracle calen moltes pessetes.

El Consell de la Federació i l'Espanyol, que s'han pres l'organització amb ganes de portar-la a terme feliçment, cal que cerquin els mitjans materials per a garantir una organització perfecta. Cal que posin tot l'afany perquè vinguin a jugar el formidable torneig els campions de les nacions més fortes del futbol europeu, i que aprofitin la vinguda a Espanya de l'equip nacional del Brasil que passarà per Barcelona el juny, perquè també sigui un dels qui juguin el torneig extraordinari.

Altrament creiem una equivocació organitzar la prova.

Són sis grans equips els qui haurien de jugar-la, i sis grans

subvencions les que s'haurien de pagar, descomptant les despeses d'una setmana d'instal·lació als millors hotels.

Si el fi que es persegueix és afavorir la Mutual, creiem que aquesta necessita que es posi fil a l'agulla abans del mes de juny.

La Federació Catalana de futbol ha convocat reunió extraordinària, de clubs per a demà dissabte, i s'ha de tractar de la situació crítica de la Mutual Esportiva. La veritat del moment s'imposa, i cal cercar els mitjans de salvar la Mutual abans que fer un torneig que solament pot interessar els clubs que hi concorrin amb un mínim assegurat per a alleugerir la seva difícil situació econòmica.

El projecte de la Federació no ens sembla pas despreciable, però creiem que s'hauria de cercar fer el partit a profit de la Mutual Esportiva abans del mes de Sant Joan.

Potser que en parlessin demà els clubs que han de concórrer a l'assemblea. A aquests també els afecta l'afer de la Mutual i més que ningú tenen l'obligació de concórrer a la convocatòria i no fer el sord com sovint passa quan es tracta de parlar de la Mutual.

Les assemblees encara que no hagi de sortir d'elles un càrrec federatiu per als delegats o una maniobra de politiqueta barata, també tenen interès essencial i pràctic quan s'ha de parlar com ara d'un cas difícil per una institució per la qual tots els esportius han de vetllar.

Que la Federació, i uns i altres, tinguin seny per a pensar amb la Mutual Esportiva, abans que amb tots els torneigs internacionals i tots els focs d'artifici que poca cosa pràctica produeixen.

AQUELL

Altaveu indiscret

Hi ha també entre els esportius qui és amic de fer acudits dolents.

L'altre dia, no fa pas gaire temps, vàrem sentir un espectador que pel que es veia no portava molts partits de futbol al compte, que deia així al qui l'acompanyava:

—Què vols que et digui. Aquesta mena de jocs que tots es colpegen, es fan malbé i fins hi ha a qui li estripen la roba, no m'acaben de convèncer.

El nou-espectador deia això fixant-se que havien estripat amb una entrada violenta d'un defensa les calces a un davanter.

—Vaig que no serviries per a veure Lawn-tennis —respongué el company.

—Per què?

—Perquè si un estrip et ve de nou, que diries del tennis que tots els partits es resolen amb «sets».

Va quedar descaçat l'humorista.

La Federació de Futbol ha concedit darrerament una amnistia de jugadors perquè el Barcelona fes jugar en Saló i en Vilacampa però el Barcelona ho ha fet tan bé, que li ha mancat temps per cedir Saló al «Levante».

La conseqüència del cas ha estat una protesta del Gimnàstic per haver arrencat al Levante un jugador que estava sospès de joc per sis mesos en una altra regió i la protesta ha passat a la Nacional.

No sabem pas què resoldran a Madrid, però creiem que l'amnistia ha estat un bunyol lamentable.

Que siguin amnistiats uns jugadors per faltes lleus, potser encara es passable, amb tot i que els reglaments no permetin semblants toleràncies, però que un jugador sigui amnistiats per haver pegat un àrbitre... ¿com quedarà després d'això l'autoritat dels àrbitres als camps de joc on dissortadament ja tan poc se'ls respecta?

Mentre el Col·legi Nacional d'àrbitres no prengui cartes en

l'afer a instàncies del Col·legi català, potser passarà bou per bèstia grossa, però havent passat el cas a fora de la regió catalana... ho dubtem una mica.

El campionat universitari de Cros corregut el diumenge fou guanyat per un jugador que es diu Angel.

L'Angel, en lloc de córrer, diuen que volava.

Als camps de basquet-bàll no hi va ni una rata. Els jugadors amb la família, el barraquer i encara gràcies.

Malgrat tot, encara hi passen incidents que donen peu perquè el Col·legi d'àrbitres de basquet, s'hagi permès el luxe de publicar una nota dient que als camps on no hi hagi força pública per garantir l'ordre, no hi haurà partit.

Estem veient que aviat els guàrdies no s'entendran de feina amb els incidents tumultuaris que hi haurà.

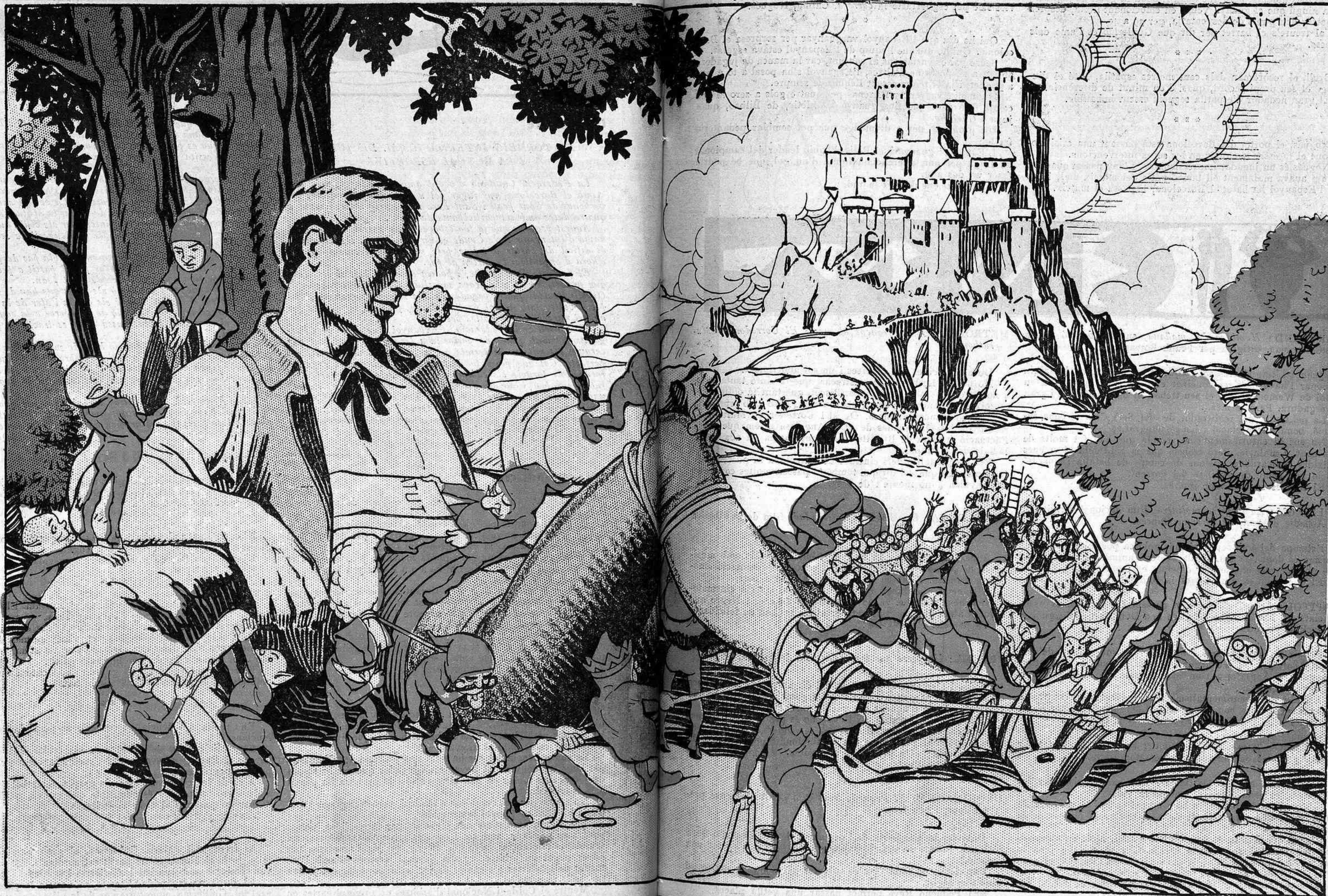
En Cruella, a València, va concedir un penal dubtós als valencians.

El públic cridava de valent, com sap cridar el de València, perquè el Racing jugava brut, i Cruella va concedir el penal pel que pogués ésser.

Això de les compensacions als partits de futbol és inadmissible. Però tampoc no és admissible que estovin un àrbitre en acabar un partit. Cal tenir consciència.

Al frontó del Palace, Guillermo, el gran jugador de cistella, forní el diumenge un partit extraordinari. Ell i Urizar I, van combatre amb Juaristi I, Gutiérrez i Goitia.

El partit era favorable al tercet, més que a la parella. Malgrat tot, Guillermo, aquest gran as de la pilota que com tots els

Il·lustració per compte d'infants

asos té dies dolents, però que quan li dóna la gana de jugar no hi ha ningú que el guanyi, vencé en emocionant lluita, després de portar deu punts de desventatja, per 39 a 40.

Cal treure's el barret per dir que Guillermo és l'amo dels saguers.

Brull, el recòrdman dels cent metres espatlla, baté el diumenge el seu propi recòrd, quasi d'un minut de diferència.

El gran nedador d'espatlla segueix essent imbatible.

Nogués, el porter del Barcelona està passant una crisi moral que el fa ésser irregular en les seves intervencions.

Nogués és un jugador impressionable. L'any passat quan tot l'equip anava malament ell també patia del mateix mal, i ara que l'Espanyol ha batut el Barcelona, li passa el mateix.

Cal tenir serenitat Nogués. El teu joc val però aquest nerviosisme pot esguerrarte la carrera. Calma, Nogués.

Qui ho diu que l'Espanyol va guanyar per sorpresa el Barcelona? Qui ho diu que l'equip de l'Espanyol estava esgotat.

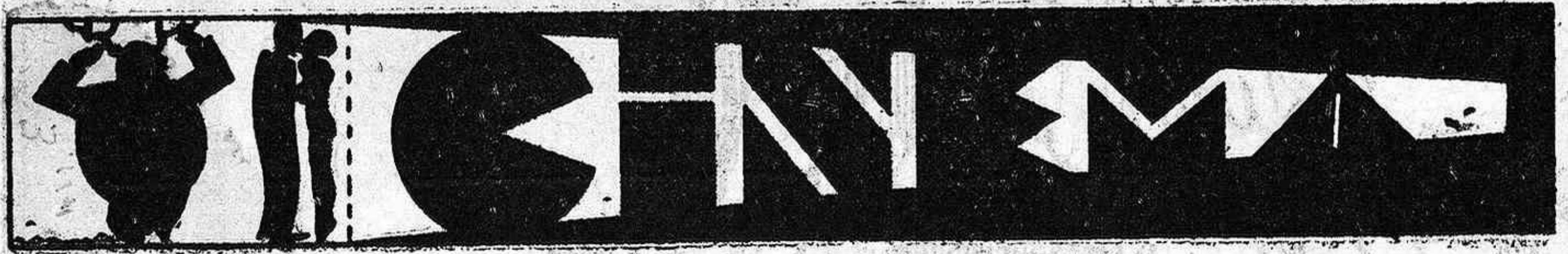
Sense gaires variacions al conjunt, car la manca de jugadors obliga a no posar-ne d'altres, l'Espanyol s'ha posat a to a poc a poquet, i ja el tenim essent l'equip de sempre.

Diumenge va vèncer l'Arenas per quatre gols a zero al seu camp. L'Arenas que fins guanya l'Athlètic, de Bilbao, quan juga a *Gueccho*.

Un pronòstic per a diumenge que pot semblar pedanteria fer-lo:

L'Espanyol guanyarà el Betis, l'equip leader del campionat de Lliga per una diferència mínima d'un gol, que bé podria ésser un dos a u.

A veure si ens donarà la raó.

MARYLAND: *Hombres del mañana*, superproducció marca «Columbia», dirigida per Frank Borzage.

Quan no tingúes res més aquesta pel·lícula, se li hauria d'abonar l'haver-nos fet conèixer el petit actor que actua en el rol de Wemechck. En el seu treball hi ha sensibilitat i gran envergadura. Però te més...

La pel·lícula del realitzador de «El Setè Cel» té bona intenció, bona interpretació i bones fotografies.

No ens hi entusiasmen com sembla que han fet molts de més bona o mala fe. Però trobem que la pel·lícula té escenes reeixides, descarnades visions de camps de batalla i una intenció poc comú de sortir-se del corrent.

El film es segueix amb interès.

COLISEUM: *La traviesa molinera*, film nacional dirigit per Abbadié d'Arrat, un director francès.

Estampa del vuit-cents, el més golesca possible. Falla i el tipisme es donen la mà. Hilda Moreno anima un xic la cinta que no obté pas un conjunt d'actors extraordinaris.

El que elogiem d'un tot es la fotografia.

CAPITOL: *Sorrell e hijo*, film presentat pels Artistes Associats. El film és de la «British and Dominions», dirigit per Jack Raymond.

Coneixiem aquest film. Fou presentat amb el títol de «El Capitá Sorrell». El seu argument es tret d'una novel·la tant coneguda a Anglaterra com «La Portera de la Fábrika» a França i Espanya.

Escenes d'un sentimentalisme actiu i aventurer; contrastos d'efecte segur i una bona interpretació per part dels actor H. B. Warner i Winifred Shotter. Res més..., i ja es prou.

FANTASIO: *Rapto*, film de Dimitri Kirsanov, presentat per l'«Agrupació de Periodistes cinematogràfics».

Film d'una qualitat particular. Ens ha recordat, per les directives, el gran film: «Camí de la vida».

L'argument d'aquest film ha estat extret de la gran novel·la de Ramuz: «La separació de races» i té tota la vigoria de la novel·la.

Consti que Ramuz és un ruralista genial. Molt més atarrosat que Jean Giono, modela personatges en el fang i en la pedra. Modelats així són els personatges de «Rapto», el gran film de Dimitri Kirsanov, realitzador extraordinari.

«Rapto» compta entre els escassíssims films de record viu que ens hauria deixat la present temporada.

METROPOL: 60.000 francos al mes i *El Corredor de Marathon*.

Dues pel·lícules ben diverses i un sol aburriment. No podem fer-hi més. L'«astraca», que fa riure tanta gent, a nosaltres, ens posa tenebrosos. Biscot, que tant fa oblidar les angoixes del viure, ens evoca els funerals. Això amb referència a «600.000 francos al mes». De «El Corredor de Marathon», record de les Olimpíades de «Los Angeles» direm que sense l'actuació atraient de Brigitte Helm, ens hauria fet abandonar la sala del Metropol.

Per les pantalles dels cinemes de Barcelona hi passen moltes cintes. El que vol dir que també hi passen moltes coses que et conviden a no moure't de casa.

CATALUNYA: *Una semana de felicidad*, film de la «Ibèrica Films».

Aquest film segueix la sèrie de films nacionals amb música de pega-dolça, interpretació Cuenca, i presentació «mobles a termes». Semblen fets de cara als adroguers.

El cinema Catalunya és la seu de la producció cinematogràfica hispànica que va de «Sor Angélica» a «El Negro que tenía el alma blanca», passant per «Una semana de felicidad». Va per ells el pollastre!

FEMINA: *Un perro que trae cola*, film de la Ufa.

Vodevil alemany, la qual cosa vol dir un pes de sac de rocs damunt de les parpelles. Ultra això l'argument d'«Un perro que trae cola» és un d'aquells arguments tant repetits.

Ufa —que ja es podria dir Bufa— no és pas la casa d'abans. Es una empresa comercial que, per fer diners, fins llença al mercat mundial pel·lícules tan carrinclones, poca-soltès i de mal gust com: «Un perro que trae cola».

Que la hi tallin!

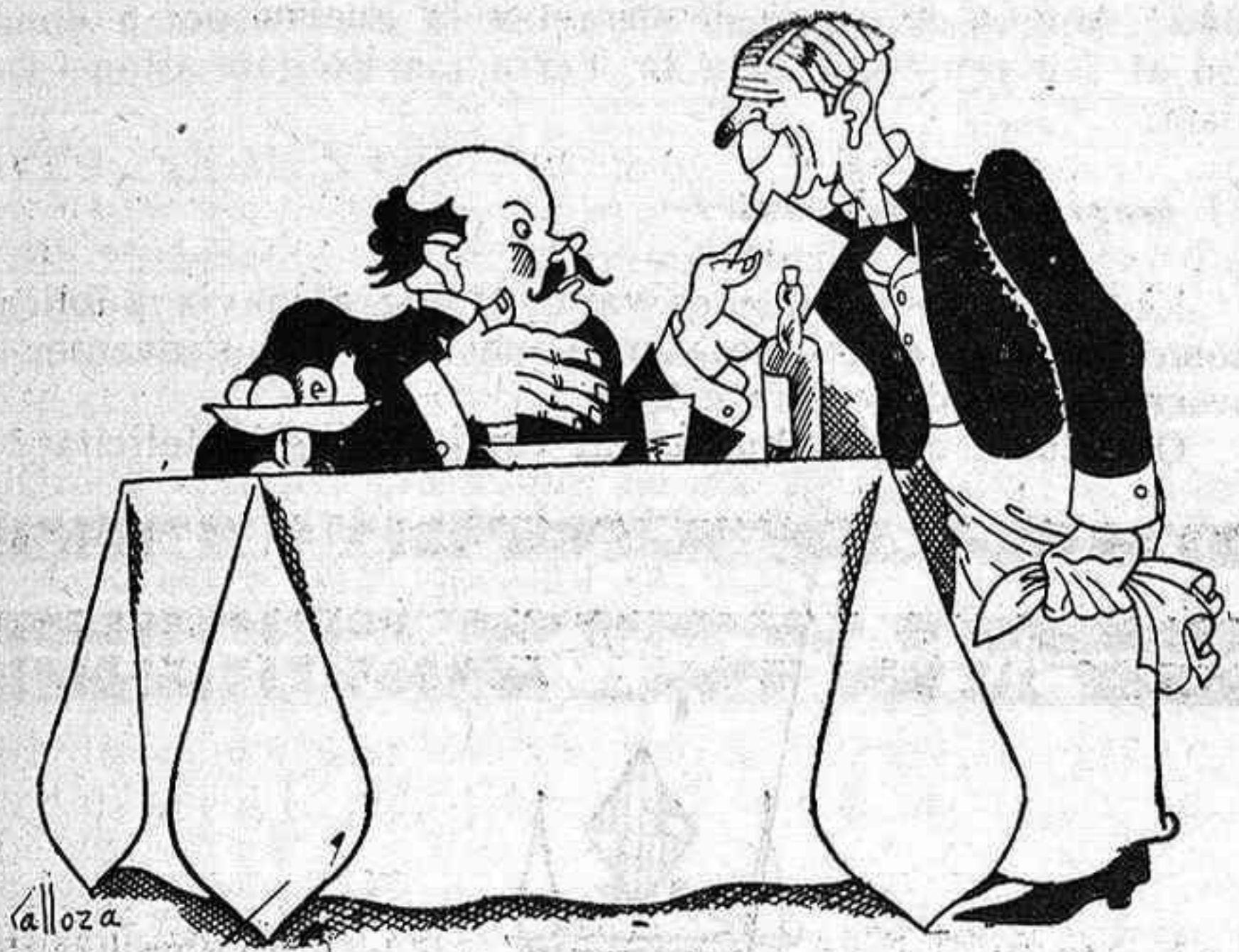
URQUINAONA: *El Pequeño Rey*. Una pel·lícula sense pretensions, i ben feta.

Duvivier ha tret partit de l'argument de «El Pequeño Rey» i el nen Robert Lynen, protagonista de l'obra, n'ha fet una creació.

Cap detall no falla. Tot és calculat per donar la impressió d'un film segur.

«El Pequeño Rey» permet passar una vetlla plaent.

cinema b

—Lluís, porta'm peus de porc.

—S'han acabat; però si vol li donaré els meus.

Contes del senyor Pepet

El senyor Pepet era, per excel·lència, un home al qual plaïa explicar contes. Segon ell els contes són «boles», com hi ha habitud de dir. Però també sostenia que, àdhuc en les majors mentides, hi ha sempre una partícula de veritat.

Resultava moltes vegades que el protagonista dels contes del senyor Pepet era el mateix senyor Pepet, el qual s'atribuïa ésser el protagonista de les facècies, històries o anècdotes més virolades del segle.

El senyor Pepet és amic nostre. Ho fem constar per justificar el permís que ens ha donat per a contar les seves anècdotes, peces menudes que intenten explicar la seva gran his-

Un filòsof tardoral.

En fa l'efecte que ara anirem molt bé.

tòria. El senyor Pepet ens ha donat aquest permís amb un gest autoritari digne de Tartarí de Tarascó.

Avui el senyor Pepet se'ns ha despenjat amb una història de cacera, record del seu viatge a l'Àfrica.

Anava amb tres companys i es proposaven tornar a Barcelona amb un carregament de pells de lleó. Tot hauria lliscat bé si no els hagués perseguit la dissort.

No havien entrat encara de ple a la cacera quan un dels companys fou arremetat per un cocodril monstruós que se'l cruspí sense deixar rastre. I això no fou pas el pitjor. Donaren uns passos més i una boa s'engorjà un altre company. L'empresa havia de continuar. Arribaren al cor de la selva i allà a esperar els lleons s'ha dit! Fou una cosa pesombrosa. Els lleons sortien com a mosques i el senyor Pepet i el qui restava es defensaven com a lleons. Ai que el malastre no els deixava. Un lleonàs formidable es menjà el company del senyor Pepet, l'últim company que li restava. El senyor Pepet es pogué salvar.

—No podia pas seguir sol per la selva—diu ell—. Tot em portava recordances tenebroses. Fins en arribar a Casablanca no vaig poder trobar el repòs que feia tants dies i tantes nits que esperava. I allà vaig passar el més greu i englaïant dels perills. Jo també vaig estar a punt d'ésser menjat...

—Per un lleó? Per un caimà? Per un xacal? Per un tigre? preguntem anguniats al senyor Pepet.

—Res de tot això—ens repliquà—: Per les xinxes de l'«Hotel du Commerce». Us asseguro que feien la competència a les pitjors feres de la jungla. Si aquella nit no fujo, a hores d'ara no la puc explicar.

JOIP

Croniqueta de la setmana

Problemes per a savis

El senyor Lerroix, en una conversa tinguda amb els periodistes els va assegurar que era immortal.

Passem semblant frase al senyor Unamuno perquè hi faci jocs malabars en set o vuit articles propis per a publicar a «Ahora».

Política internacional

La Societat de les Nacions ha celebrat la seva 84ena. sessió. Sembla mentida que únicament amb 84 vegades de reunir-se, aquests senyors hagin pogut crear els greus conflictes que hi ha al món.

Una «querella» justa

El senyor March s'ha «querellat» amb en Manuel de Benavides, autor del llibre: «El último pirata del Mediterráneo».

La querella ens sembla justa. Qui pot assegurar que el senyor March hagi estat el darrer pirata de la Mediterrània. Pot ésser possible que compti amb successors.

Lirismes de lacai

«Renovación», l'organ de la joventut sexagemària ha co-

mentat ditiràmbicament el nomenament del senyor Portela. I ha dit: —«En el Gobierno de la Generalidad ha entrado un

caballero, un ciudadano catalán y español que no se verá precisado a mentir cuando hable de amores a la tierra de aquí y a la tierra de allá.

L'àstima que els de «Renovación» no escriguin versos a les ordres d'una florista!

Originalitats dels «nazis»

La premsa publica una sentència dels Tribunals del Poble, (¡!) de Berlín.

Per aquesta sentència es condemna a cinc comunistes acusats de falsificar passaports a 41 anys de treballs forçats.

Ignorem si la sentència els reconeix el dret de jubilació.

El Príncep de la Pau

El «Diari de Barcelona» ha descobert que l'actual príncep de la Pau és el Papa (no cal confondre'l amb l'altre).

Ultra semblant descobriment l'òrgan alfonsí-papista, recrimina a la Societat de les Nacions que tingui allunyat el Pontífex Suprem de l'Assemblea, mentre hi ha admés el soviets.

Que es tranquilitzi «Diario de Barcelona». Ja els castigarà Déu! Aquest és capaç de decretar la guerra per a donar la raó al seu representant a la Terra i a l'òrgan alfonsí-vaticanista.

El progrés va endavant

El matí del dissabte es varen trobar a la via pública dos homes morts de fred, malgrat que cada dia s'inventen nous procediments de calefacció.

Qui dubta que la humanitat camina vers la felicitat?

Els grans conflictes

Amb el títol de «El conflicte de les generacions», el comte de Kèyserling va donar una conferència a la llibreria «Catalònia».

Després d'escoltar Kèyserling s'arriba a la conclusió que el més gran conflicte de les generacions és soportar semblants sofistes.

TELÓ ENLAIRE

POLIORAMA : *Els Homes Forts*, d'Albert Piera.

Ni una gran obra, com feia pressuposar l'haver-li concedit el premi Ignasi Iglésies, ni una obra adotzenada, com s'havia dit insistentment. Albert Piera, amb «Els Homes Forts», ha escrit una obra corrent de teatre corrent, un xic ingènua, tal vegada i un xic inversemblant, també tal vegada.

Consti, però, que nosaltres si haguéssim estat jurats del Premi Ignasi Iglésies 1934 no hauríem pas donat el premi a Albert Piera, tenint en compte que en el concurs hi havia «Capitel.lo» d'Agustí Esclasans, i àdhuc «La Senyoreta Oest». Ja no parlem d'una obra d'en Joan Mínguez, de la qual tenim moltes bones referències i que —qui ens mereix crèdit— ens assegura que era molt superior a «Els Homes Forts».

Això dit, ens plau assegurar que «Els Homes Forts» és una obra que s'escolta amb interès i que ens diu una primerença grapa teatral.

La interpretació bona per part de la Companyia del Poliorama. Bé, Laura Bové. Bé, Ramon Martori i Enric Lluelles. Conjunt encertat i direcció que diu la mà experta de Pous i Pagès.

NOVETATS : *Santa Marina*, d'Angel Làzaro.

Angel Làzaro no és pas un gran poeta, però és un poeta. «Santa Marina» no és pas una obra extraordinària, però és una bona obra.

En el teatre castellà, d'ambient gairebé tan enrarit com l'ambient del nostre teatre, ens plau que hi triomfi un poeta

damunt de versaires polítics com en Peman, i damunt de cuiners de comèdies per a fer riure com en Lúcio i Capella i altres bandarres similars.

NOVES I COMENTARIS

«El Estudiante de Salamanca», música del mestre Joan Gaig ha estat un èxit en el teatre Liceu.
En parlarem la setmana que ve.

«Oro y marfil», diuen que no ha agradat tant al públic com es pensava l'empresari de Romea.
—Això rai—diuen que diu en Burgues—; amb una mica més de paper d'anunci enganxat pels carrers n'hi ha prou.

El dia 24 d'aquest mes s'estrena a l'Espanyol l'obra d'Agustí Collado i J. Roig Guibernau: «Roda el Món... i torna al Born».
Se n'espera un èxit.
La música és del mestre Torrents.

El «Teatre Còmic» segueix omplint amb «Los Maridos de Lidia».

La primera estrena del Pompeia serà l'obra de Poal-Aragall: «Les sorpreses de la sort».

«Fu-Chu-Ling» fa riure molt. I és, naturalment, un èxit. Ja hi ha qui recomana que els autors catalans escrivim «Fu-Chu-Lings».

Volen dir que no fem tots els possibles per a escriure'ls?

Millàs-Raurell estrenarà aviat «Fruita Verda».
No l'estrenarà al Poliorama. L'estrenarà a Gràcia.

Es diu que el Teatre Líric Català anirà a Novetats. Així sigui. I que s'escolleixin bé les obres. I que tothom hi posi el coll.

Lola Anglada i Poal-Aragall pledegen el pagament —que no s'ha fet— del decorat de «La Gloriosa».
Si amb una obra que va donar tants diners no es pot pagar

Un nou partit.

—Què tants pebrots! Et repeteixo que sóc calbista!

—No t'exaltis, home. Es veu d'una hora lluny què ets!

un decorat, ¿què passarà amb el decorat de les obres que no donen?

Un autor local escriu un sàinet que durà per títol «L'Anada a Roma».

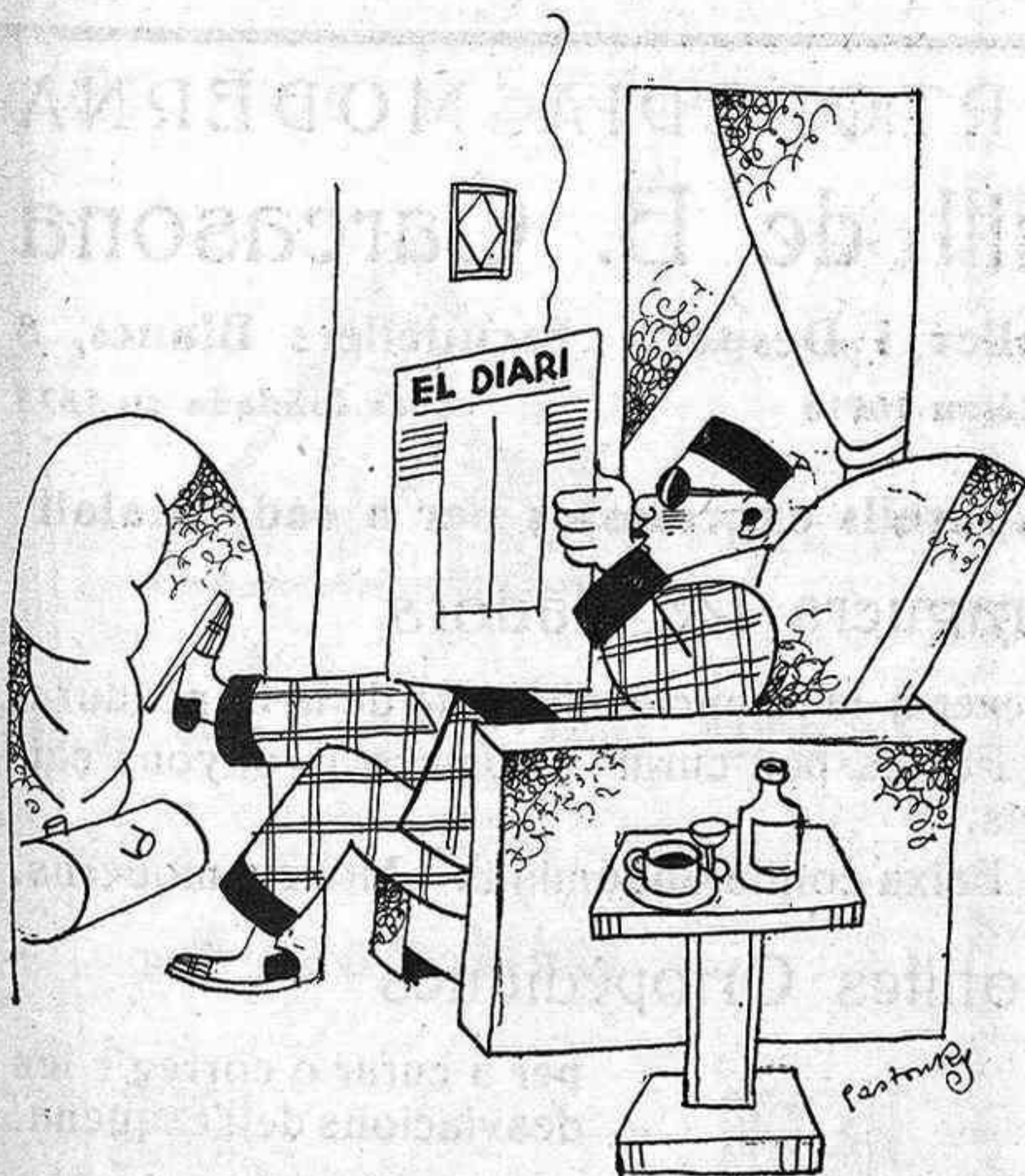
En aquest sàinet surt tota l'aristocràcia barcelonina (això d'aristocràcia és un dir. Coneixem el primer acte de l'obra i assegurem que té molta gràcia.

«Los padres de «Oro y Marfil» salieron ayer para Madrid. «El sábado próximo tienen que leer a Carmen Díaz el primer acto de una comedia que todavía no han principiado ni saben de qué ha de tratar.»

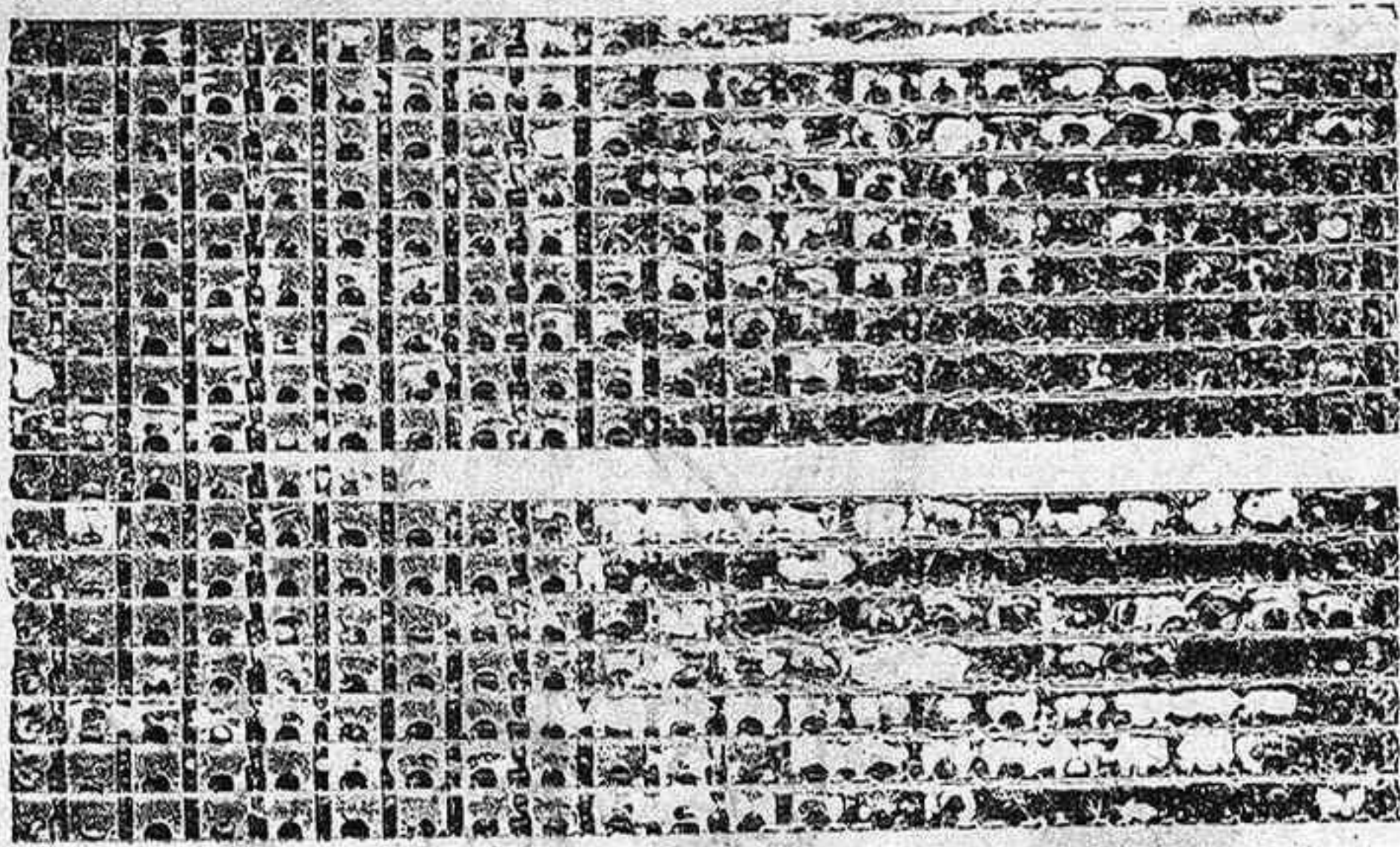
Que no es digui que escriure obres d'èxit no sigui, per segons qui, com bufar i fer ampolles.

ESQUELLOTS

S'ha celebrat a la fi el matrimoni de la filla del senyor Borbó, solemnitat que havia tret de polleguera els nostres monàrquics. Per cert que l'acte del casament ha servit per a donar un edificant espectacle de les bones (!) relacions que hi ha entre el senyor Alfons i la seva muller senyora Victòria. D'escàndols com aquest, no se'n donen en totes les famílies. Destronats i tot, són, encara, els reis... de la unió familiar i el mirall dels bons exemples.

dos homes morts de fred? Carai! Voleu dir que fa tant fred?

Ara que parlem de matrimonis, no podem oblidar que fa uns quants mesos vam tenir el gust de desitjar una llarga, inacabable, lluna de mel i una abundosa i sana descendència al senyor Gil Robles, amb motiu del seu efectuat enllaç.

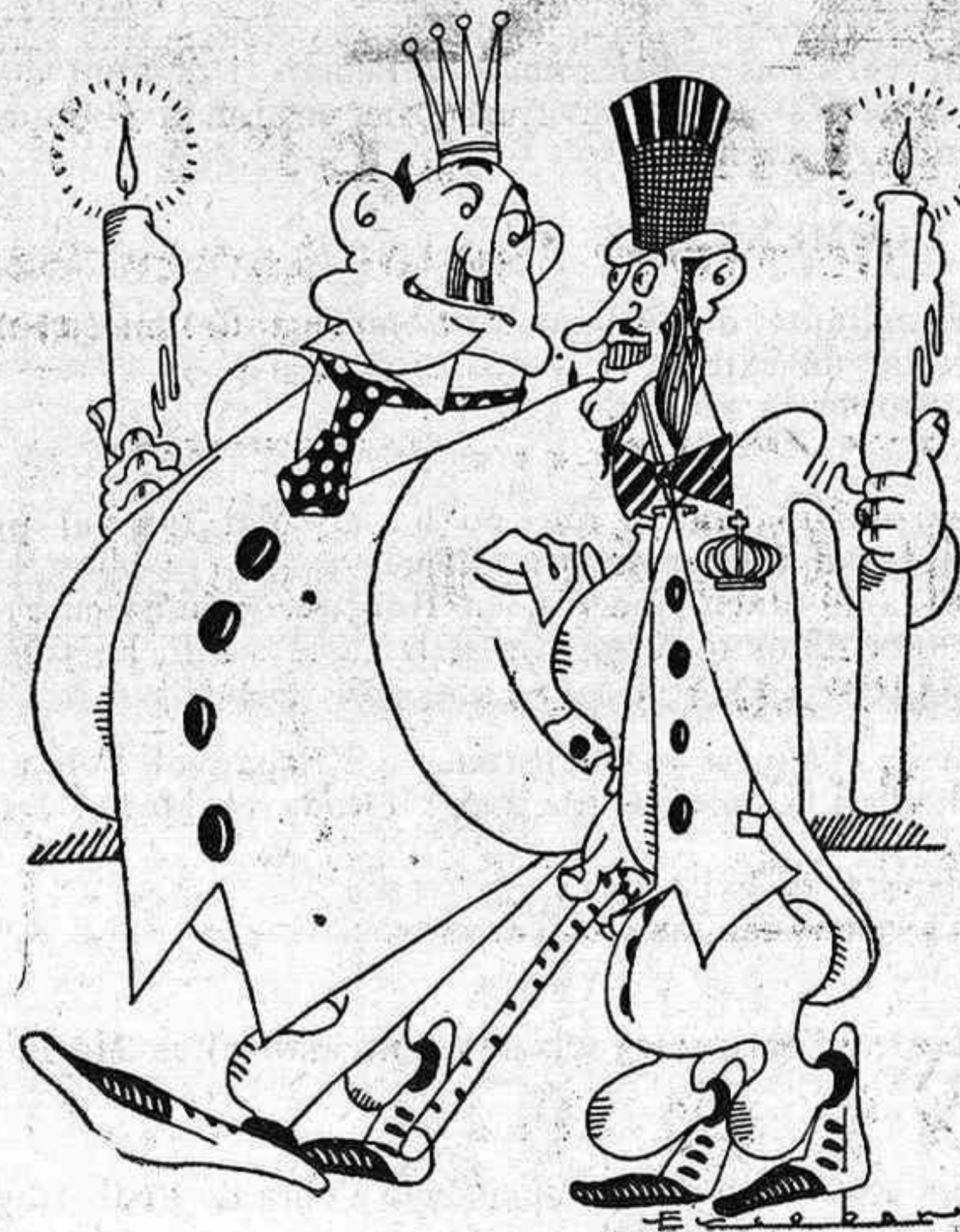
El nostre desig era sincer i, alhora, interessat, car hauríem volgut que la pau de la llar hagués distret el senyor Gil Robles de les coses de la política, on és fàcil que hi prengui mal.

Confessem que no ha vàrem endevinar, car el senyor Gil Robles no solament no ha fet cas dels nostres consells, sinó que ha pres Espanya com si fos un llit de matrimoni. I amb això, no s'hi val!

La crosta barcelonina ha aprofitat l'avinentesa que la República badava, si us plau per força, i està decidida a plantificar al capdamunt del Tibidabo una colossal imatge del «Yo Reinaré», de vuit metres d'alçària.

Encara més; tenen la confiança que si no pot inaugurar l'estàtua l'enyorat Alfons XIII, podrà fer-ho aviat Joan III «el Navegant». En tot cas, s'accontentarien amb Alfons XIV.

Ja és sabut el miracle del dia. És a dir, un dels miracles més inofensius que esdevenen en aquests temps de república de *ancha base*. A un abocador d'un cafè de Madrid, se li va aparèixer la imatge de la Mare de Déu de la Bona Llet, men-

—Saps que Pestanya ha fundat el Partido Sindicalista Español?

—No faran res. Les inicials ja ho diuen: PSE! PSE!

tre estava escollint —l'abocador, ei!— unes botelles de vi en el celler de la casa.

Trobem bé la coincidència del cafè amb llet. El que no lliga gaire és el vi. A menys que l'abocador, no s'hagués limitat a triar les botelles...

Si les sabates us «riuen»
de contentes, no serà pas;
és que calen adobar-se
en EL METGE DEL CALÇAT.

(Clarís, 32.)

Coses del temps

Si anem a peu ens veurà més gent.

ORTOPEDIA MODERNA
Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916 Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons caiguts.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9

Diumenges, de 10 a 1

NOU DE LA RAMBLA, 18

DOLOR REUMÀTIC
INFLAMATORI
I NERVIÓS

es guareix completament amb l'acreditat

AIXAROP I PÍNDOLES DUVAL

Preu: 5'50 ptes.

FARMACIA COMA. - Sant Rafael, 2 (cantonada
Robador), Barcelona, i en totes les farmàcies

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

per Margarida del Castillo i

Blanquita Pozas

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

Són els més fins
i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

CINE TALIA
PASO A LA JUVENTUD

per Jean Kiepura i Marta Eggerth

CAPRICHIO IMPERIAL

EN ESPANYOL per Marlene Dietrich

TRÁGICA ATRACCIÓN

REVISTA I DUBUIXOS

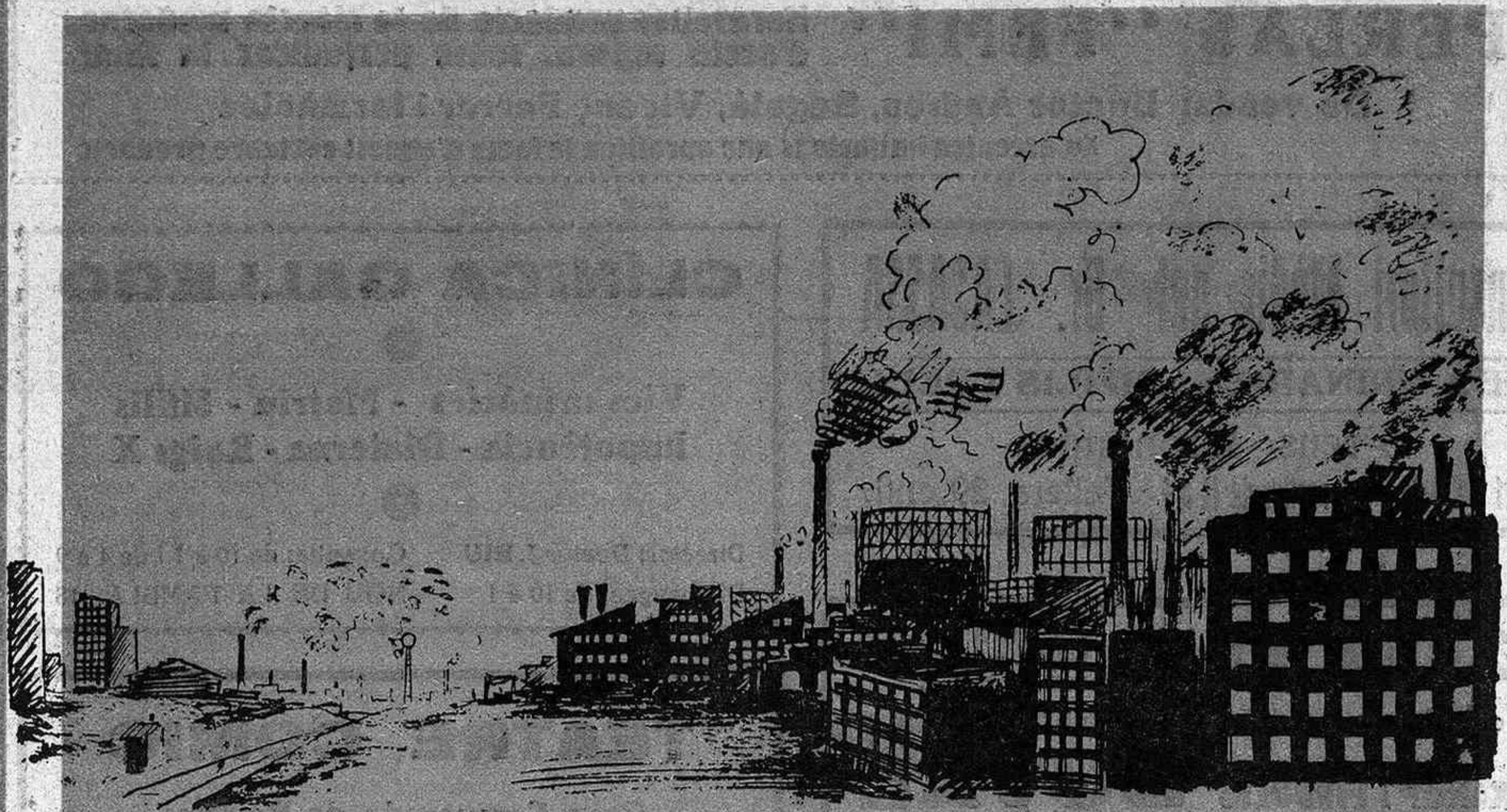
FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTO NOVETATS

L'un patró a l'altre: Ara treballam de ferm 48 horas.
Nota. El patrons no es veuen en el dibuix. Parlen des del «Círculo».

—No tinguis por: el pis a passat per la censura.

Aquest número ha estat
visat per la censura
